

Ville Auvinen

28.5.2014

Herätystä odoteltaessa

Nina Åström laulaa Hilja Aaltosen runon sanoin: ”Anna sade, Jumala, sydän kaipaa, odottaa. Anna kaste Golgatan virvoittamaan kuiva maa.” Moni kristitty yhtyy tähän rukoukseen. Jotkut jo näkevätkin herätyksen merkkejä ympärillään, mutta toiset muistelevat kaiholla menneitä aikoja ja murehtivat oman aikamme hengellistä kylmyyttä ja kuivuutta. On niitä, jotka odottavat Jumalan vielä antavan suuret herätykset, mutta myös niitä, jotka uskovat lopun aikojen ennemmin olevan luopumuksen kuin hengellisen herätyksen aikaa.

Joka tapauksessa Jumala on edelleen elävä ja toimiva Jumala. Hänen Henkensä on edelleen herätyksen Henki, joka puhaltaa, missä ja milloin tahtoo. Yhä edelleen meillä on lupa pyytää ja odottaa Jumalalta suuria. Hänelle ei ole esteenä yhtenäiskulttuurin pirstaloituminen tai postmodernin ajan kaiken suhteellistava ajatusmalli. Jumala on herätyksen Jumala, ja herätys on Jumalan. Sitä ei oteta vaan se annetaan, ja taitaa olla niinkin, etteivät aikaisemmat suuret herätykset ole niinkään tulleet odotettuina vaan ennemmin yllätyksinä. Jospa Jumala vieläkin yllättäi-

si meidät.

Meitä ei kuitenkaan kutsuta olemaan toimettomina vaan ahkeroimaan Jumalan valtakunnan työssä, kukin omalla paikallamme ja omilla armolahjoillamme, ja oman suunnitelmansa mukaan Jumala ajallaan siunaa työmme. Apostolien teot ja Uuden testamentin kirjeet kertovat ensimmäisestä kristillisestä herätyksestä ja siitä, mitkä seikat siihen vaikuttivat. Meidän on hyvä oppia siitä.

Herätys alkoi ensimmäisenä kristillisenä helluntaina, kun Pietari saarnasi Jerusalemiin kokoontuneille pyhiinvaeltajille. Pietarin saarna ei ollut akateemista esitelmointiä eikä kirkkopoliittista polemiikkaa, vaan se oli ensin terävää ja satuttavaa lain saarnaa, joka sai aikaa piston ja hädän kuulijoiden sydämissä: ”Veljet, mitä meidän pitää tehdä?” Lain satuttamille kuulijoille Pietari julisti sitten evankeliumin Kristuksesta ja ohjasi heidät ottamaan kasteen Jeesuksen nimeen syntien anteeksisaamiseksi ja Pyhän Hengen vastaanottamiseksi (Ap. t. 2:14-41). Kirkas ja kohti käyvä lain ja evankeliumin julistus sai aikaan herätyksen monessa sydämessä. Luukkaan mukaan sinä yhtenä päivänä

kastettiin noin 3000 henkeä. Onko meidän aikamme ongelma siinä, että syntiä ei enää saarnata synniksi eikä evankeliumia evankeliumiksi, vaan julistuksen sisältö on epämääräistä suvaitsevaisuuden ideaa, joka ei kosketa sydämiä? Tai onko julistuksemme muuttunut teologiseksi luennoimiseksi, joka ruokkii aivoja mutta ei sydäntä? Tai ehkä saarnastuoleista opetetaan lähinnä lähimmäisen rakastamisen periaatetta ja annetaan tätä elämää varten sinänsä hyviä eettisiä ohjeita, jotka eivät kuitenkaan kannata taivaaseen asti.

Ensimmäinen herätys eteni nopeasti. ”Päivä päivältä Herra liitti heidän joukkoonsa niitä jotka pelastuivat” (Ap. t. 2:47). Kristittyjen elämä oli todistuksena ympärillä eläville ihmisille. Kristuksen rakkaus näkyi heidän jokapäiväisessä elämässään, kun he kokoontuivat yhteen kuulemaan apostolien opetusta, rukoilemaan ja viettämään ehtoollista ja kun he olivat valmiit antamaan omastaan tarvitseville. Jeesus kutsuu omansa maailman valoksi, mutta millaista on meidän valomme? Onko meidän aikamme ongelma siinä, että me kristityt emme mitenkään eroa muista vaan olemme mukautuneet tämän maailman koviin arvoihin ja itsekkääseen elämäntapaan? Millaisen todistuksen annamme Herrastamme?

Apostolien työn taustalla oli seurakuntien rukous. Meidän mielikuvissamme apostoli Paavali on suuri julistaja, joka kulki kaupungista kaupunkiin ja uskon voimassa julisti evankeliumia, niin että seurakuntia syntyi. Paavali itse ymmärsi kuitenkin sen, että ilman esirukousta hänen työnsä jää hedelmättömäksi. Siksi hän kirjeissään pyytää seurakuntia rukoilemaan puolestaan. ”Rukoilkaa myös minun puolestani, että minulle annettai-

siin oikeat sanat suuhun, kun ryhdyn puhumaan, ja että voisin rohkeasti julistaa evankeliumin salaisuutta” (Ef. 6:19); ”Rukoilkaa samalla meidänkin puolestamme, jotta Jumala avaisi meille oven sanansa julistamiseen ja me saisimme puhua Kristuksen salaisuudesta, jonka vuoksi juuri olen vankinakin” (Kol. 4:3). Onko meidän aikamme ongelma siinä, että meistä on tullut laiskoja rukoilijoita? Emmekö enää usko rukouksia kuulevaan kaikkivaltiaaseen Jumalaan?

Ja vielä: pienten alkujen päivää ei saa halveksia. Suuretkin herätykset ovat yleensä alkaneet pienestä, ehkä yhdestä ihmisestä. Esimerkiksi Länsi-Suomen rukoilevaisuus sai alkunsa yhdestä paimentytöstä, Liisa Erkintyttärestä, joka luki Arthur Dentin kirjaa: ”Totisen kääntymisen harjoitus”, joutui sielunhätään, ja pian herätys levisi lähipitäjiin ja laajemmallekin. Sitä paitsi, jo yhdenkin ihmisen herääminen ja pelastuminen on niin suuri asia, että taivaan enkelit sitä juhlivat.

Kuva: Kirsi Sell

